

GEGOKT EN VERLOREN

Eerder verschenen van Ghislaine Frison:

Een spoor van herkenning (2018)

In de lens gevangen (2020)

Gegokt en verloren

Ghislaine Frison

BRAVENEWBOOKS
www.ghislainefrison.nl

© 2022 Ghislaine Frison

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit verhaal is fictief. Elke gelijkenis met bestaande personen, situaties, of activiteiten berust op louter toeval.

Schrijver: Ghislaine Frison

Omslagontwerp: Ghislaine Frison

Omslagfoto's: SplitShire, Manolofranco (Pixabay)

ISBN: 9789464487886

Uitgever: Ghislaine Frison via bravenewbooks

Crescentum sequitur cura pecuniam
-De zorgen groeien met het geld-

Horatius

PROLOOG

Donderdag 6 november

De muffe geur van het koude beton drong in zijn neusgaten. Een geur die hem deed denken aan vroeger, aan gangen in schoolgebouwen en aan de kelder thuis, waar zijn moeder weckpotten bewaarde met vreemde inhoud. Of aan het in aanbouw zijnde kantoorpand dat aan het einde van hun straat lag, en waar hij met een vriendje weleens stiekem naar binnen ging, gewoon omdat het niet mocht. Dat feit op zich was al bijzonder; hij durfde normaal gesproken bijna niks. Maar de bouwplaats oefende een aantrekkingskracht op hem uit, die hij niet kon negeren. Zodra de eerste verdieping was gelegd, werd het nog spannender en als hij via de ladder, die er door de bouwvakkers was achtergelaten, naar boven klom en uitkeek over hun straat met voor zich dat gapende gat waar nog geen muren stonden, dan voelde hij zich groots. Het was een uniek gevoel. Hij ging er vaker heen, alleen, nadat het vriendje zijn belangstelling was verloren. Totdat er een groot hek om het pand werd geplaatst met een dik hangslot aan de voorzijde. Dat hek belemmerde hem niet alleen om het pand nog te betreden, maar stond ook symbool voor het reduceren van dat grootse gevoel tot iets kleins en onbenulligs. Een gevoel dat hem de rest van zijn leven bleef achtervolgen. Toch riep de geur van beton - hoe onopvallend ook - iets prettigs op. Dat kon hij nu goed gebruiken.

Hij keek om zich heen naar de grijze muren, die in deze ruimte niet waren afgewerkt. De ruwe stenen zagen geen daglicht. Ondanks de kille aanblik had hij eigenlijk alleen maar goede herinneringen aan deze plek. Vele jaren was hij hier in- en uitgelopen, onschuldig, druk met zijn werk. Hij had altijd gehandeld volgens de regels, al die jaren, totdat ... Hij hapte naar adem. Nu stond hij wederom op het punt ze te

overtreden. Het druiste in tegen alles waar hij vroeger voor stond; integriteit, loyaliteit, eerlijkheid. Maar Albert had hem ergens in meegesleurd en nu had hij geen andere keus dan door te zetten.

Soms dacht hij terug aan het moment, een halfjaar geleden, dat Albert ineens weer contact met hem zocht. Met de verwachting van een kind op de ochtend van zijn verjaardag was hij naar het café vertrokken. Maar Albert bleek niet werkelijk geïnteresseerd in hemzelf, hij had hem slechts nodig om zijn eigen hachje te redden. De biertjes die hij nuttigde om zijn teleurstelling daarover te verzachten, hadden geen effect. Sterker nog, de ontgoocheling betrof hij op zichzelf, want hij vond zelfs niet de edele moed Alberts verzoek af te wijzen. Wat een loser. Was hij toen maar sterker geweest, dan zou hij nu hier niet staan. Maar die gedachte was zinloos, er was sindsdien al zoveel gebeurd. En hij kon de tijd niet meer terugdraaien ...

Hij hoorde zijn collega's van het politiebureau in Leeze met elkaar praten. Door de zware deur en dikke muren klonk het als geroezemoes in een concertzaal, voorafgaand aan de voorstelling. Af en toe herkende hij een paar woorden wanneer iemand iets riep naar een ander. Vooral Anja's stem, hoog en schril, kon hij goed onderscheiden. Ze waren druk bezig met het inpakken van alle dossiers en kantoorpullen voor de verhuizing. In alle tumult was hij ongezien verdwenen.

Hij wist dat hij snel moest handelen en dat maakte hem nerveus. De kilte in de kelderruimte was niet afdoende voor het klamme zweet dat in zijn handen stond. Hij liet zijn hand in zijn broekzak glijden en omsloot het harde ijzer. De code kende hij uit zijn hoofd. Hij luisterde nog even of hij iets vreemds hoorde, maar de vertrouwde geluiden van zijn opgewonden collega's hielden aan. Bloed suisde door zijn oren. Voordat zijn kans voorbij zou zijn, stak hij de sleutel in

het gat en draaide vlug aan de knop. Hij hoorde het geklik terwijl hij de volledige code op de ouderwetse brandkast invoerde. Met ingehouden adem draaide hij de sleutel om. Dat lukte, dus nu kon hij het grote wiel draaien om de deur te ontgrendelen. Met een harde klik ging de deur open en hij hield zijn adem in. Met dit geluid had hij geen rekening gehouden. Een paar seconden stond hij onbewogen, maar hij hoorde geen voetstappen vanuit de andere ruimte dichterbij komen, dus liet hij snel zijn adem ontsnappen en duwde de kluisdeur verder open.

‘Dit is het laatste wat ik nog voor je doe, Albert. En alleen omdat ik geen keus heb’, fluisterde hij grimmig.

Terwijl zijn handen de stapels biljetten tevoorschijn haalden, knipperde hij zenuwachtig met zijn ogen. Zijn hartslag haalde waarschijnlijk zo’n honderdtachtig slagen per minuut. Hij stopte alles in de tas en legde die vervolgens in de gereedstaande doos, onder een stapel karton. Hij sloot de deur, draaide de sleutel om en liet deze weer in zijn broekzak glijden.

De sleutel zou verdwijnen, zoekraken in de chaos van de verhuizing, dat was zo goed als zeker. Het risico was te groot om het ding weer terug op zijn plek te krijgen. Hij had enorm veel geluk gehad dat Derk zo consequent was gebleven met opbergen; jaren geleden was hij er getuige van geweest en nu had hij daar zijn voordeel mee gedaan. De schaamte keerde hij de rug toe.

Met trillende hand draaide hij de knop weer om. De zakdoek, die hij had gebruikt als bescherming tijdens het aanraken van de knop en het draaiwiel, duwde hij ook terug in zijn zak. Hij haalde enigszins opgelucht adem. Het was klaar.

Nu moest hij alleen nog ongezien weggkomen. Het was een kwestie van de juiste timing. Om tien uur gingen ze stevast koffiedrinken, dan zou er niemand meer zijn in de

aangrenzende ruimte. Hij had dat van tevoren goed uitgedacht. Hij keek op zijn telefoon. Het was 10.05.

De geluiden van pratende mensen, dozen die werden neergezet en lades die open- en dichtgingen, klonken onverminderd. Besluiteloos bleef hij staan, terwijl een zweetdruppeltje in zijn nek begon te kriebelen. Ze gingen altijd om tien uur koffiedrinken, waarom verdomme dan nu niet? Zijn hartslag nam weer toe terwijl hij koortsachtig bedacht wat hij moest doen wanneer ze niet naar de kantine gingen. Stel dat iemand koffie had gehaald en ze die tijdens het opruimen en inpakken opdronken. Hij zou niet ongezien uit de kelder kunnen komen. Met dat scenario had hij geen rekening gehouden.

Hij pakte de doos op en ijsbeerde door de ruimte. Zijn ogen gleden langs de muren en het plafond, alsof er ergens een andere uitgang zou kunnen zijn; een luik of nooduitgang die hem op een eenvoudige ontsnapping trakteerde. De grauwe, kale muren leken hem uit te lachen om zoveel fantasie. Een spiertje bij zijn oog begon te trillen. Dit verliep niet volgens plan.

Ineens hoorde hij een stem iets duidelijker, en hij spitste zijn oren. Voetstappen naderden. Er liep iemand richting de kelderdeur! Gejaagd keek hij om zich heen of hij zich ergens kon verstoppen. Als ze hem hier aantreffen, moest hij een reden verzinnen waarom hij hier was, en dat zou alleen maar argwaan wekken.

Er stonden een paar archiefkasten tegen de achterste muur en hij snelde eropaf. Door zijn gestress struikelde hij over zijn eigen benen en de doos viel uit zijn handen. Het karton viel op de grond en de tas met geld ook. Hij hield zichzelf net staande, maar realiseerde zich dat – nadat de doos op de grond was gevallen – de stemmen in de

aangrenzende ruimte verstomden. O, god! Hij zat als een rat in de val.

Als een bezetene gooide hij de sporttas terug in de doos en propte er wat karton op, waarna hij zijn ogen sloot en huichelachtig een schietgebedje prevelde. Zijn ademhaling was razendsnel terwijl hij wachtte tot de deur openging en iemand hem zag. Koortsachtig bedacht hij wat voor excuses hij kon aandragen.

Er ging een minuut voorbij. De deur ging niet open.

Het bleef stil, zelfs volledig stil nu, en het duurde even voor hij zich realiseerde dat het waarschijnlijk puur toeval was dat de doos op de grond viel, tegelijkertijd met het moment waarop zijn collega's besloten koffie te gaan drinken. Hij wachtte nog even, maar de stilte bleef. Met de zekerheid van een passagier in een karretje van de achtbaan, wist hij dat hij geen andere keus had dan nu te gaan.

Hij raapte de rest van het karton op en stopte het terug, nog even controlerend of de tas niet zichtbaar was. Hij liep naar het trapje en zette zijn voet op de eerste trede, die licht kraakte. Hij sloot zijn ogen weer en luisterde. Niets. Nog een trede. Het zweet gutste nu zowat van zijn voorhoofd en hij boog zijn hoofd naar zijn linkerarm om het af te vegen. Hij stond bovenaan en hoorde nog steeds niets, dus voorzichtig draaide hij de knop om.

De deur ging open en langzaam duwde hij deze verder waarna hij behoedzaam de verlichte ruimte binnenstapte. De vertrouwde aanblik van de kantoormuimte, bureaus met dozen erop, stoelen die lukraak opzij waren geschoven en het tikken van de klok aan de muur - maar vooral het feit dat er geen levend wezen te zien was - gaven hem zo'n warm en bevrijdend gevoel, dat hij wel kon janken. Hij verspilde zijn tijd echter niet, maar liep met een rechttere rug de gang in.

‘Hé, was jij nog hier?’

De stem van Anja sneed als een mes door zijn binnenste.

Hij draaide zich om met de doos in zijn handen. Hij bewoog ermee, zodat ze niet zou merken hoe hevig zijn handen trilden. Anja stond met een map en een mok koffie in de gang en keek hem verbaasd aan.

‘Ja, ik was naar het toilet. Ik zag deze doos nog staan en dacht: die breng ik wel even naar de container.’ Hij hield de doos met karton omhoog en maakte aanstalten om naar de buitendeur te lopen.

‘Je ziet eruit alsof je een marathon hebt gelopen’, zei ze lichtelijk verbaasd en schudde misprijzend haar hoofd. ‘Geef die doos maar hier, dan doe ik het wel. Ik heb mijn koffie toch al op.’ Snel bracht ze de mok naar haar mond en goot het laatste restje naar binnen. Ze legde de map in de vensterbank, zette de mok erop en liep naar hem toe, haar armen uitgestrekt.

‘Nee joh, ik moet toch nog iets uit mijn auto pakken.’ Hij hield de doos vast en liep snel naar de deur. Voordat Anja kon protesteren, was hij al buiten. De deur klapte achter hem dicht en hij voelde Anja’s ogen door de ramen in zijn rug branden.

Hij liep doodleuk naar de container, trok het deksel open en plantte de doos erin. Hij keek even om en zag dat Anja niet meer voor het raam stond. Snel pakte hij – zijn rug naar het bureau gekeerd – de tas met geld uit de doos en hield deze tegen zijn buik aan. Hij liep - zo vlug als hij kon zonder op te vallen - de hoek om naar de parkeerplaats, waar gelukkig niemand was, en met een intens gevoel van vermoedigheid, alsof hij uren achterna was gezeten, opende hij zijn wagen en legde de tas op de achterbank.

Hij aarzelde en besloot de tas toen achter de stoel te proppen, zodat een collega die een blik in zijn auto wierp, niks zou zien. Op dat moment durfde hij pas weer adem te

halen. Hij keek koortsachtig rond wat hij mee terug zou nemen en zag tot zijn opluchting dat er nog een onaangebroke Twix in het middenconsole lag. Het was misschien niet een erg overtuigend iets om speciaal voor naar de auto te lopen, maar het moest er maar mee door.

Hij sloot zijn auto af en liep het bureau weer in. Anja had blijkbaar besloten zelf ook nog koffie te nemen, want toen hij de kantine binnenliep, nipte ze van haar mok. Ze zag hem en pakte een andere mok.

‘Hier, ik heb voor je ingeschonken.’

Hij glimlachte breed en nam de beker aan.

‘Dank je, Anja.’ Hij nam een slok, zette de mok vervolgens met een omslachtig gebaar op tafel, haalde de wikkel van zijn Twix en, terwijl Anja hem weer aankeek, nam hij met een geruststellende glimlach een hap. Hij had verdorie toneelspeler moeten worden.

Een paar dagen eerder

Het was zondagnacht, 1.30 uur. Wijkagenten Jan en Gerard zaten in hun patrouillewagen en keken eensgezind door de voorruit. Buiten speelde zich een scenario af waar ook zij niet zo vaak getuige van waren. Een arrestatieteam maakte zich klaar om binnen te vallen bij een loods waar volgens een anonieme tipgever een illegaal casino huishield.

Het pand bevond zich zo'n beetje in niemandsland, maar volgens de officiële gegevens viel de grond onder de gemeente Leeze. En dus waren Jan en Gerard opgeroepen te assisteren. Ze stonden nu een halve kilometer van de bewuste loods vandaan, op een verlaten erf. Rondom het busje van het arrestatieteam liepen diverse mensen met kogelwerende vesten. Er werd hier en daar overleg gepleegd en het zag er allemaal strak en georganiseerd uit.

Jan keek opzij naar zijn collega.

'Heb jij ooit het gerucht gehoord dat daar een casino zit?'

Gerard schudde zijn hoofd. Hij woonde al zijn halve leven in Leeze.

'Nooit. Het is een verlaten stuk land met een paar loodsen erop. Iemand heeft me ooit verteld dat de eigenaar is overleden en de familie het niet eens werd over de verkoop.'

'Hm. We gaan maar eens kijken wat de bedoeling is', zei Jan terwijl hij de deurgreep vastpakte.

Gerard knikte. Hij voelde zich, ondanks zijn 1 meter 92, wat klein.

Deze mensen hielden zich over het algemeen bezig met iets andere zaken dan hij en zijn collega hier in Leeze. Hij nam tenminste aan dat het verwijderen van koeien die op de openbare weg liepen, het bekeuren van een scooterrijder die zonder helm met 80 km per uur voorbijkwam en het sussen van de gemoederen na een aanrijding, situaties waren die

niet op het menu van deze mensen stonden. Oké, Jan en hij maakten natuurlijk ook wel heftigere dingen mee, maar dat was absoluut geen dagelijkse kost.

Hij stapte uit en trok zijn broekband, waaraan zijn holster hing, op. Een gebaar dat er stoerder uitzag dan hij zich voelde. Jan was ook uitgestapt en liep nieuwsgierig naar het busje toe. Jan dacht nooit zoveel na, die ging gewoon. Gerard haalde zijn neus op en liep achter zijn collega aan, die al meteen in gesprek was met de commandant van het team. De man betrok Gerard er direct bij en de vriendelijke toon waarop hij sprak, bracht de rust bij Gerard terug. Even later liepen de twee wijkagenten vol vertrouwen terug naar hun auto. Ze reden achter het busje aan naar de Vlietbaan, waar het gebouw zich bevond.

De inval verliep snel en succesvol; het casino was volop in bedrijf. Op het moment dat ze de loods binnenvielen, ontstond er een hoop tumult. Een aantal mensen probeerde te vluchten, maar die kans zat er niet in. De deuren werden geblokkeerd door de aanwezige agenten, waaronder Jan en Gerard.

Een deel van het arrestatieteam verspreidde zich direct naar de achterliggende ruimtes, waar een kantoortje en een opslagruimte bleken te zijn. Daar werden geen mensen aangetroffen, maar in het kantoortje stond een kluis op een kier. Het leek erop dat iemand overhaast was vertrokken. Was de eigenaar getipt? Toen iemand van het arrestatieteam de deur van de kluis verder openduwde bleek dat diegene dan toch te weinig tijd had gehad want er lag een grote hoeveelheid briefgeld in.

Verder vonden ze diverse wapens in de opslagruimte en bij een paar van de aanwezigen. Alle mannen claimden slechts bezoeker te zijn, de eigenaar zelf was blijkbaar toch gevlogen. Twee Slavische vrouwen – die geen woord Nederlands spraken – verzorgden de bar. Ze werden meegenomen naar het bureau in Delingen, door agenten die

inmiddels waren opgetrommeld. De commandant van het arrestatieteam verzamelde zijn mensen en na kort overleg met de aanwezige officier van dienst (OVD) vertrokken zij.

De OVD boog zich voorover en zei tegen Gerard:

‘Loop jij even met mij mee?’

Gerard knikte en liep achter de man aan naar buiten.

‘Is de uitbater niet gevonden?’ vroeg hij aan de OVD. Rondom het erf was er door een paar mannen van het arrestatieteam nog gezocht naar een eventuele voortvluchtige.

‘Nee, ze hebben niemand gezien.’ De man liep naar een rustig plekje, weg van de dienstwagens. Hij keek Gerard even peilend aan. ‘Goed. De reden dat ik jou apart heb genomen.’ De OVD liet zijn stem dalen. Gerard voelde zich ineens een stuk belangrijker. ‘Vanwege een verbouwing van het politiebureau in Delingen is de kluisruimte daar verzegeld.’ Hij keek Gerard ernstig aan. ‘We moeten het geld snel veiligstellen. In sommige kleinere bureaus staat nog een echte brandkast. Hoe is dat hier in Leeze?’

Gerard grijnsde.

‘Die hebben wij inderdaad ook nog. Helemaal in het beton gestort, daar ga je niet mee lopen.’

‘Mooi. Dan slaan we het zolang bij jullie op. Bel je chef alvast.’

‘Eh ...Oké’, zei Gerard aarzelend. Hij realiseerde zich ineens dat de man geen grapje maakte. Hij dacht aan Derk de Jong, die waarschijnlijk heerlijk lag te slapen. Gerard was benieuwd wat Derk ervan zou vinden. De OVD wilde weglopen, maar bedacht zich iets. Hij boog zich weer voorover naar Gerard en keek hem doordringend aan.

‘En buitenom jouw chef zijn wij de enige twee die hiervan op de hoogte zijn. Hoe minder mensen weten waar het geld is, hoe beter. Je collega’s mogen denken dat het gewoon naar Delingen wordt gebracht, begrepen?’

‘Ja, ja, natuurlijk’, haastte Gerard zich te zeggen.

De man liep terug naar de loods en liet Gerard in verwarring achter. Hij zag dat Jan hem van een afstandje vragend aankeek. Hij knikte ter geruststelling naar zijn collega. Vervolgens hees hij zijn broekband nog eens op. Toen hij naar de dienstauto liep om Derk de Jong te bellen, was hij zich volledig bewust van zijn 1 meter 92.

Maandag 4 november

‘Goedenavond.’

Derk de Jong liep met een dubbel gevoel de kamer binnen waar zijn medewerkers van het politiebureau in Leeze met gespannen gezichten klaar zaten. Hij keek ze een voor een aan.

Anja, met haar korte roodbruine kapsel, zat vooraan. Ze was zijn trouwe kracht vanaf het begin. Derk glimlachte even naar haar, ze vond het erg lastig en knipperde nerveus met haar ogen. Schuin achter haar zat Peter, de IT-specialist met zijn gekke ziekenfondsbrilletje, die hij expres altijd Petertje was blijven noemen, ook al had de jongen zijn capaciteiten meer dan eens bewezen. Qua uiterlijk paste hij goed tussen de welgestelden, met zijn op maat gesneden broeken en truien van een duur merk. Toch was Peter eigenlijk een heel gewone jongen; Derk zou hem missen.

Naast Peter zat Tony, de snelle jongen. Hij deed het goed bij de vrouwtjes met zijn donkere uiterlijk. Tony was een kei in archiveren en had totaal geen behoefte om promotie te maken; laat hem maar lekker de boel achter de schermen in orde maken. Om Tony maakte Derk zich dan ook totaal geen zorgen.

Aan de andere kant zat Ben, de gezette baliemedewerker. Derk haalde diep adem. Ben was hem dierbaar. De vrijgezelle veertiger was zijn maatje op de vrijdagmiddag in de kroeg. Ben werkte ook al heel wat jaren op het bureau in Leeze. Hij had vaak de lachers op zijn hand, altijd had Ben wel een goeie mop te vertellen, waar hij zelf het hardst om lachte. Hopelijk bleef hij dat doen. Ben knipoogde naar hem, maar Derk merkte dat hij ook wat nerveus was, anders zou hij er wel een rake opmerking achteraan gooien.

Derk blikte naar John, die – naast Oscar Steenhoven - in veel zaken zijn rechterhand was geweest. John was vorig jaar van zijn vrouw gescheiden en zag er sindsdien wat jonger uit. Hij kleepte zich anders, zijn haar zat anders, hij had zelfs een tatoeage laten zetten; zijn collega's plaagden hem soms dat hij in een midlifecrisis zat. John was een goede kracht, maar geen uitmuntende, en hij zou niet hoger komen in rang dan brigadier, de functie die hij sinds vijf jaar bekleedde. Ook over hem maakte Derk zich geen zorgen, John zou zich wel weten aan te passen.

Wie zich het minst hoefden aan te passen waren de laatste twee mensen in de kamer, de wijkagenten Jan en Gerard. Zij wisten dat, en zaten er vanavond ook het meest relaxed bij van iedereen. Derk hees zijn broekband op en stak van wal.

‘Oké mensen, ik heb jullie vanavond bijeengeroepen om twee redenen. De meesten van jullie zijn al op de hoogte van het feit dat er veranderingen gaan plaatsvinden hier op het bureau in Leeze. De geruchten kan ik inmiddels bevestigen; het politiebureau in Leeze gaat sluiten.’ Een geroezemoes steeg op. Opluchting dat er duidelijkheid was na alle speculaties, verontwaardiging ook over de sluiting van hun vertrouwde werkomgeving, maar de spanning zorgde ervoor dat alle gezichten snel weer op Derk werden gericht, en de stilte keerde terug. Derk knikte en ging verder:

‘Het bureau in Leeze wordt na een kleine verbouwing voor een deel gebruikt als ondersteunend bureau, waar Jan en Gerard, als wijkagenten, hun onderkomen houden.’ Hij keek de twee mannen aan en ze knikten ter bevestiging. Zij waren hiervan al op de hoogte gebracht. ‘De rest van het gebouw krijgt een eigen ingang en wordt extern verhuurd. Dat betekent dat de rest van ons – of beter gezegd van jullie, maar daar kom ik zo op terug – wordt onderverdeeld over de overige teams in de regio. De meesten van jullie gaan aan het werk op het bureau in Delingen, waar we natuurlijk al vaak mee samenwerken...’ Derk had even oogcontact met Peter, die de afgelopen tijd al in Delingen had gewerkt, ‘en een paar

van jullie zullen aan de slag gaan bij een team in Deventer of Zwolle.' Weer ontstond er een geroezemoes, waar spanning en onzekerheid in doorklonken, maar ook werden er al direct grapjes gemaakt. 'Ik begrijp dat het voor ieder van jullie prettig is om zo snel mogelijk te weten waar je terecht komt', ging Derk onverstoord verder. 'Ik ga dan ook deze week met inspecteur Sacha van Dongen overleggen wat de mogelijkheden zijn. Iedereen is in elk geval zeker van het behoud van zijn of haar baan in onze eenheid, dat heeft de eenheidsleiding al toegezegd. We zullen de mogelijkheden aan ze voorleggen en dan horen jullie binnenkort waar je terecht komt.'

Tony stak zijn hand op. Derk knikte naar hem.

'Waarom Sacha van Dongen, Derk, en niet Jacob van den Broek?'

Jacob van den Broek was de districtschef uit Delingen. Derk had regelmatig contact met hem.

'Jacob krijgt morgen een bypassoperatie. Sacha neemt momenteel grotendeels zijn taken over.'

'Oké.' Tony knikte en vouwde zijn armen over elkaar.

'Vanwege de opheffing starten we van hieruit geen nieuwe zaken meer op', ging Derk verder. 'We werken de lopende zaken af en assisteren waar nodig de teams uit Delingen. Afgelopen nacht is dat al gebeurd bij een inval in een loods aan de Vlietbaan. Even een korte briefing hierover, jullie hebben er vandaag waarschijnlijk al wat over gehoord:

Vannacht heeft een arrestatieteam een inval gedaan in een loods aan de Vlietbaan richting Delingen. Er gingen geruchten dat er in het pand een illegaal casino actief was. Jan en Gerard hebben geassisteerd omdat de Vlietbaan nog onder Leeze valt. De kansspelautoriteit is ook ingeschakeld.

Op het moment van de inval bleek de uitbater niet aanwezig te zijn. Wel zijn er mensen verhoord en diverse illegale vuurwapens en een flink geldbedrag in beslag genomen.' Iemand floot en tegelijkertijd viel er een beker op

de grond. Derk keek op en zag dat Ben vooroverboog om de koffiebeker op te rapen.

‘Nog heel’, zei hij, de beker omhooghoudend, en zijn rode gezicht stond verontschuldigd.

‘Goed. Er is vannacht en vanmorgen sporenonderzoek gedaan. De zaak is in handen van het rekercheteam in Delingen, maar misschien is er de komende dagen nog assistentie vereist. Dan weten jullie ervan.’

Derk keek zijn team nog eens aan en zijn houding veranderde. Hij was toegekomen aan het persoonlijke gedeelte van zijn uiteenzetting. Hij tuitte zijn lippen om de emotie die hij hierbij voelde een beetje af te remmen.

‘Goed. Dan deel ik jullie vanavond ook mee dat ik na alle afhandelingen hier op het bureau mijn taken als inspecteur ga afbouwen. Over vier maanden ga ik met pensioen, en in aanloop daarnaartoe zal ik alleen nog wat ondersteunende werkzaamheden verrichten, zodra ons bureau hier is opgeheven.’ Een stilte volgde op Derks beladen woorden. Iedereen zag dat hij het er moeilijk mee had, maar uit respect liet niemand dat merken. Derk kuchte een paar keer en vervolgde: ‘Ik ga mijn best doen om jullie op een goede manier achter te laten.’

Hij knikte als afsluiter – Derk was een man van weinig woorden - en iedereen begon te applaudiseren. Dat hadden ze nou niet moeten doen; hij schoot alsnog vol. Snel veegde hij langs zijn ogen en knipperde een paar keer zodat hij weer helder zag. Hij lachte het weg, en toen Anja naar hem toeliep met haar armen gespreid, riep hij lollig dat ze allemaal wel een knuffel mochten als ze dat wilden. Anja schaterde, ook al zag hij dat ze nog erg gespannen was. Hij fluisterde in haar oor dat het wel goed kwam. Dankbaar klopte ze hem nog even op zijn arm. Toen riep Tony:

‘Wie wil er nog koffie?’ Iedereen maakte gretig gebruik van deze afleidingsmanoeuvre. Tony schonk de thermoskan grinnikend leeg. Derk was de laatste die koffie kreeg. ‘Hier baas.’

‘Dank je, Tony.’ Tony liep weg en Derks oog viel op Ben. Bens hand trilde toen hij uit zijn bekertje dronk. Derk beseftte dat de veranderingen hem inderdaad niet in de koude kleren gingen zitten. Veel langer kon hij daar niet bij stilstaan, want hij werd in beslag genomen door Gerard, die hem nog wat details verschaftte over de inval van die nacht. De anderen speculeerden luid over hun nieuwe aanstellingen.

Derk praatte bewust wat zachter zodat de anderen het niet hoorden.

‘Wat het geld betreft, dat houden we onder ons hè, Gerard.’

Gerard knikte.

Derk zette nog een stapje bij de anderen vandaan. ‘Het is gewoon stom toeval dat ze in Delingen net aan het verbouwen zijn. Natuurlijk zitten wij veel dichterbij, dus het is logisch dat het hierheen is gebracht. Maar ik ben blij als het naar de centrale opslag gaat.’

‘Ja, dat snap ik. Wanneer is dat?’ vroeg Gerard, eveneens op zachte toon.

‘Zo snel mogelijk.’ Exact wist Derk het ook niet.

Gerard knikte en gaapte toen voluit.

‘Sorry Derk, die nacht doorpakken begint me nu op te breken’, wierp hij op als excuus. ‘Ik denk dat ik naar huis ga.’

Derk klopte hem op zijn schouder.

‘Groot gelijk. Ik denk dat we allemaal naar huis gaan.’ Hij draaide zich om en keek naar de rest van zijn team. ‘Mensen, we breien er een eind aan. Morgen is het weer vroeg dag.’

De groep kwam in beweging

‘Doe jij de afwas, Ben?’ riep John.

‘Volgens mij was het jouw beurt, John’, kaatste Ben terug. Hij was altijd behulpzaam, maar liet niet over zich lopen. En John had er nogal een handje van om zich uit de voeten te maken als er iets dergelijks moest gebeuren.

‘Och, kom hier, ik doe het wel, gaan jullie maar lekker naar huis.’ Anja trok de bekertjes uit hun handen en liep als een moederkloek naar het aanrecht.

‘Als we jou toch niet hadden, Anja.’

‘Nee, nou, geniet er nog maar van, want straks mag je je papieren bekertje zelf weggoeien.’ Kreunend liepen de mannen weg, toen ze zich realiseerden dat in Delingen de koffie inderdaad uit bekertjes werd gedronken en niet zoals hier, lekker gemoedelijk, uit stenen mokken. In no-time had Anja de bekers afgewassen en voordat de anderen de deur uitliepen, had ze ook haar jas al aan. Derk sloot met haar af. De kerkklokken sloegen tien keer toen de medewerkers van het bureau Leeze naar huis gingen, allemaal in de wetenschap dat er veel ging veranderen.

~

Hij wist niet goed hoe hij was thuisgekomen. Wat beduusd stond hij in de woonkamer en zijn blik viel op de telefoon die op tafel lag. Waarom was hij die nou net vandaag vergeten? Hij pakte hem op, maar het scherm bleef zwart. Fuck. Hij pakte de lader, plugde hem in en stak de stekker in het stopcontact. Hij wist nu al dat hij een aantal gemiste oproepen zou hebben.

Hij was nerveus. Hoe lang hadden ze dat casino al in de gaten gehouden? Gelukkig was hij daar zelden. Hij ging er nooit heen om te gokken. Nu was hij heel blij dat hij die keuze had gemaakt. Maar Albert zou niet zo blij zijn ... Hij keek weer naar de telefoon waar nu een zwakke batterij in het scherm tevoorschijn kwam. Hij herinnerde zich dat het ding gisteravond al leeg was. Maar hij had geen zin gehad om hem op te laden en besloten dat hij dat best vanmorgen kon doen. Natuurlijk was hij dat vergeten. Hij had online gegokt tot diep in de nacht en was zo laat uit zijn bed gekomen dat hij nauwelijks op tijd aanwezig was bij de cursus.

Zijn telefoon lichtte op. De batterij was weer tot leven gebracht en zodra hij de sim had ontgrendeld, zag hij dat hij twaalf gemiste oproepen had. Hij sloot kort zijn ogen en tikte met tegenzin op Alberts nummer.

‘Godverdomme! Waar zat je?! Ik probeer je al sinds afgelopen nacht te bellen.’

‘Rustig aan, Albert. Mijn telefoon was leeg.’

‘Je telefoon was leeg? Ah, nee hè? Met die foefkes moet je bij mij niet aankomen.’

‘Het is echt zo! Ik had de hele dag een cursus bedrijfshulpverlening en daarna een bespreking op het bureau.’ Hij vertelde er niet bij dat hij na de cursus in een cafetaria was beland en daar, naast de gebruikelijke vette hap, de gokkast had bemand. ‘Ik was mijn telefoon vergeten mee te nemen. En hij was dus al leeg. Vanavond op het bureau hoorde ik pas van de inval.’

‘Dat is niet fraai he?’

‘Nee, nou ja, wist ik veel. Ik heb een paar keer contact gehad met het bureau om te vragen of er bijzonderheden waren, maar die waren er niet, zeiden ze.’

‘Ja ja. Ge kunt het mooi verlapen.’

‘Hoe bedoel je?’

Het bleef even stil aan de lijn. ‘Hoe bedoel je, Albert?’

‘Wat heeft het jou opgeleverd?’

‘Opgeleverd?’

‘Doe niet zo onnozel. Je weet goed wat ik bedoel.’

‘Nee ... ik’

‘Dit moet van jou afkomen, dat kan niet anders.’

‘Van mij ...? Doe normaal Albert!’

‘Wil je het ontkennen?’

‘Ja, dat wil ik zeker!’

‘En hoe wisten ze dan wat er daar gebeurde?’

‘Misschien heeft iemand uit de buurt iets gezien?’

‘Er woont daar niemand. Dat was juist zo mooi aan die plek, hè. Maar niet als een flik, van wie je dacht dat je hem kon vertrouwen, de boel verlinkt!’

Hij zag in gedachten het gezicht van Albert voor zich, rood aangelopen met zijn kleine priemoogjes opengesperd. Geen prettige aanblik.

‘Albert, luister. Ik weet hier niks van, ab-so-luut niks. Anders had ik je wel op tijd gewaarschuwd.’

‘Als mijn loopjongen niks had opgevangen, zat ik nu in een politiecel. Besef jij dat wel?’

‘Dus je was toch gewaarschuwd.’

‘Ja, maar niet vroeg genoeg hé!’

Albert begon te jammeren aan de andere kant van de lijn.

‘Da’s nog het ergste. De kluis was los, maar toen hoorde ik dat ze al in aantocht waren, en moest ik me uit de voeten maken. Er was geen tijd meer.’ Albert zuchtte diep. ‘Nu is al het geld gewoon verdwenen.’

‘Nou, verdwenen. Je bedoelt dat de politie het in beslag heeft genomen.’

‘En wat is dat voor verschil? Ik vind dat jij sowieso erg rustig blijft hieronder. Hm, wat zou daar de reden van zijn?’

‘Nu moet je niet weer beginnen, Albert. Ik heb je gezegd dat ik er niks vanaf weet.’

Albert bleef even stil en zei toen:

‘Weet je wel wat dit betekent? Wij hebben een zeer groot probleem.’

‘Wij?’

‘Ja, wij ja. Je hoort me goed.’

Hij voelde de hitte toenemen. Zijn hals werd rood.

‘Je gaat mij hier nu niet in betrekken, hè Albert.’

‘Jou hier niet in betrekken? Amai, je *bent* erbij betrokken. Jij zou ervoor zorgen dat ik daar gewoon mijn zaken kon doen!’

‘Ja, maar Albert, luister nu eens...’

‘Nee, luister jij eens kameraad. Ik werk niet op mijzelf hè. Ik heb verantwoording af te leggen. Dat geld moet terugbetaald worden.’

‘Hoezo, terugbetaald?’

‘Doe niet zo onnozel.’

Albert gedroeg zich altijd alsof hij de grote man was. Blijkbaar was dat niet helemaal waar. ‘Je snap het toch wel? Ik ga eraan als ik niet zorg dat het geld terugkomt!’

‘Rustig Albert, rustig.’

‘Nee, niet rustig! Ik ben toch niet gek.’

‘Maar wat wil je dan?’

‘Dat weet ik niet!’ jammerde hij weer. ‘Misschien kun jij helpen, beste. Nog éénmaal.’

‘Maar ... Hoe bedoel je?’

‘Jij kunt eens informeren waar het geld is.’

‘Waar het geld is? Wat in beslag is genomen? Toevallig weet ik ... Waarom wil je dat weten?’

‘Jij weet waar het geld is!?’ Albert liet een haast hysterisch lachje horen. ‘Maar dan kun jij erbij komen hè? Dan kun jij ervoor zorgen dat we het terugkrijgen.’

‘Nee, nee. Dat kan echt niet, Albert.’

‘Ik dacht dat jij zo’n slimme smeris was.’

‘Ik ben geen smeris, ik ben een politieagent.’

‘Ach, toe. Ik bedoel dat niet zo ...’ suste Albert. ‘Je weet dat ik je waardeer, hè. Ik waardeer je enorm.’

Die woorden stemden hem mild. Hij schraapte zijn keel.

‘Albert. Ik heb vandaag iets opgevangen, het geld is ...’

Hij hield abrupt zijn mond. *Sukkel*, dacht hij bij zichzelf. Hij kon dit beter niet tegen Albert zeggen. Hij wilde zich niet laten dwingen om het geld te verduisteren. Nog gekker. Maar iets in hem overdacht de mogelijkheid. Niet voor Albert en zijn criminele vriendjes, nee zeker niet, maar het feit dat een enorme som geld zo dicht bij hem in de buurt lag ... Hij kon er niks aan doen, vanaf het moment dat hij dat wist, was er iets van opwinding in hem geslopen. Hij had er iets van opgevangen toen Derk met Gerard sprak. Ze zonderden zich een beetje af, wat hem juist nieuwsgieriger maakte. Terwijl hij deed alsof hij met de anderen meepraatte, had hij een stapje dichterbij die twee gezet. Zodoende hoorde hij dat het geld in Leeze in bewaring lag. In de kluis. De kluis waar hij de code van wist. Dat wist niemand. Maar het was zo.

‘Ben je er nog?’ Albert klonk angstig.

‘Ja, ik ben er nog. Luister. We vinden wel een oplossing.’ Hij voelde zich ineens degene die de touwtjes in handen

heeft. Dat beviel hem wel. 'We houden contact, Albert.' Hij zette zijn telefoon uit en zakte achterover in de bank. Om hoeveel geld ging het eigenlijk? Dat had hij aan Albert moeten vragen.

Toen een poosje later zijn telefoon weer ging, duwde hij zonder te kijken op het knopje.

'Ik vroeg me net af ...'

'Mijn kindje ...' Albert begon te jammeren. 'Denk nu eens aan mijn kindje. Dat groeit zo mooi in de buik van zijn moeder. Ik heb het gisteren gezien op een echo, amai wat is dat schoon.'

Huilde Albert nou?

'Je wilt toch niet dat het kleintje zonder vader opgroeit?' riep hij emotioneel uit.

'Hoe bedoel je?'

'Luister. Ik wil graag in leven blijven. En jij ook, neem ik aan.' De stem van Albert klonk anders.

'Albert?'

'Dit is echt menens. Wij gaan hier niet mee weggkomen.' Albert sprak de woorden zorgvuldig uit, alsof hij het op las van een briefje.

'Albert, waar ben je nu?'

Het bleef even stil.

'Dat doet er niet toe.'

Dit was niet goed. Helemaal niet goed.

'Maar ...'

'Luister', zei Albert nogmaals. 'Jij weet waar het geld is, ja?' Hij twijfelde.

'Eh, nou, dat wil zeggen ... ja', zei hij met een klein stemmetje.

'Zorg dat het geld binnen een week bij jou thuis is. Doe het in een sporttas en zet het in jouw schuurtje. Dan bel je dit nummer. Ik ... iemand haalt het op als je op je werk bent.'

'Nee, Albert. Dat kan niet! Ik kan niet zomaar geld verduisteren. Dit gaat echt te ver, ik ...'

‘We overleven het anders niet. Ik niet, maar jij ook niet.’

Hij huiverde. Albert klonk zo passief.

‘Albert...’

‘Ik meen het.’ Albert zei de woorden weer met veel nadruk. ‘Als die 1000K niet terugkomt, zal uitkomen dat jij mij een half jaar lang hebt geholpen. Je geraakt dan ten eerste met een kogel in je kop, en ten tweede zal iedereen weten van je corruptie.’

‘Wacht, Albert.’ Hij liet een nerveus lachje horen. ‘Hee, dit hoeft toch niet zo? Kunnen we niet ...’ de lijn werd verbroken. ‘Wat!? Nee!’ Hij stond op en kneep hard in zijn telefoon. Hij keek in het scherm en zag een vreemd nummer staan. Albert had hem niet met zijn eigen telefoon gebeld. *Hè?*

Hij belde het nummer terug, maar kreeg meteen te horen dat deze telefoon niet bereikbaar was. Hij scrolde over het scherm en belde Alberts eigen nummer. Dezelfde tekst. Hij keek bij de recente oproepen en zag daar inderdaad bovenaan een vreemd nummer staan. Daaronder een hele rits oproepen van Alberts nummer. Langzaam drong tot hem door wat dat kon betekenen: Iemand had Alberts telefoon afgenomen. Dan hadden ze Albert zelf waarschijnlijk ook.

‘Wat is er gebeurd?’ fluisterde hij zacht, alsof iemand hem misschien kon horen. Hij voelde zich ineens niet veilig meer in zijn eigen huis. Hij keek naar buiten, de donkere avond in, en liep snel naar de het raam. Met een ruk trok hij de gordijnen dicht. Zijn adem versnelde tot oncontroleerbare hoogte en hij begon te hyperventileren.

Strompelend liep hij naar de keuken en trok een broodzakje uit de la. Al in- en uitademend kreeg hij langzaam weer lucht. Hij had een probleem. Een gigantisch probleem.

Zaterdag 9 november

De takken van de amberboom in de hoek van de tuin staken donker af tegen het vage maanlicht. Rechercheur Oscar Steenhoven keek ernaar en probeerde het oplichten van zijn telefoonscherm te negeren. Dat lukte maar even. Hij pakte zijn telefoon en zag dat hij inmiddels zeven whatsappjes had van zijn vriendin Sabine. Hij zette het scherm weer uit, sloot zijn ogen en zakte achterover in de tuinstoel.

Afgelopen middag zou hij met Sabine naar meubels gaan kijken. Dat hadden ze vorige week afgesproken, maar hij had haar vanmorgen een berichtje gestuurd dat ze wel een andere keer zouden gaan; het kwam nu niet uit. Dat was lulkoek. Hij had de hele middag op de bank gelegen.

Nog geen minuut na zijn berichtje belde ze al. Hij had het gesprek weggedrukt en vervolgens nog drie keer. Het was kinderachtig van hem – hij wist het – maar hij had gewoon geen zin om met haar te praten.

Hij klokte zijn flesje bier achterover. Het was al laat op de avond, maar hij had het niet koud en hij had geen zin om naar bed te gaan. Hij sliep toch nauwelijks.

Vanaf het moment dat hoofdinspecteur Jacob van den Broek hem vertelde dat zijn DNA overeenkwam met dat van Kelvin van de Wetering, waren de nachten voor Oscar een kwelling geworden. Kelvin van de Wetering bleek zijn halfbroertje te zijn.

Kelvin had een garage in Delingen en was gespecialiseerd in reparaties en onderhoud aan oldtimers. Vooral bij liefhebbers van oldtimers was garage Driekamp - zoals het bedrijf van Kelvin heette - een begrip. Hij verkocht ook online onderdelen, die hij uit Amerika importeerde. Dat liep schijnbaar als een trein. Normaal gesproken had Oscar trots kunnen zijn op zo'n broertje. Maar die sukkel had het

allemaal verkloot door Wietske Bakker, het meisje waar hij verliefd op was, te vermoorden, omdat hij niet de enige man was met wie ze het bed indook. Oscar had hem notabene zelf gearresteerd voor die moord. Vervolgens bleek Kelvin ook nog eens een handeltje te onderhouden met Dirk van Dalem, een vastgoedmagnaat, die inmiddels was gearresteerd voor drugshandel vanuit Peru. Dus Kelvin van de Wetering was niet alleen over de schreef gegaan door uit passie zijn liefje te vermoorden, maar bleek ook gevoelig te zijn voor drugshandel. Wie met Dirk van Dalem omging, was sowieso geen lieverdje. En dat was dan zijn halfbroertje ...

Desondanks was zijn nieuwsgierigheid naar deze jongen in eerste instantie toch gewekt, maar Kelvin mocht nog geen bezoek ontvangen. En nu voelde hij zijn aversie groeien. Oscar keek naar de donkere lucht. Het licht van de maan toonde de contouren van grote, grijze wolken. Een paar sterren waren zichtbaar. Zou het in de familie zitten, vroeg hij zich de laatste tijd af, om op of over het randje te leven? Familie. Alleen het woord al. Had dat überhaupt betekenis voor hem? Hij dacht even aan Erik, maar dat was anders. Behalve zijn moeder, had hij nooit andere familie gekend. En nu had hij ineens een halfbroer. Een halfbroer in de gevangenis. Leuk, als rechercheur. Maar dat was misschien niet eens het ergste. Aan die halfbroer zat nóg een nieuw familielid vast. Hij dronk zijn flesje bier leeg, stond op en liep naar binnen.

~

Albert, waar zit je?

Van ontspanning was weinig sprake, deze zaterdagavond. Steeds stond hij op van de bank en liep dan naar het raam.

Het was hem donderdag gewoon gelukt om het geld ongezien weg te halen uit de kluis van het bureau. Hij had na het verontrustende telefoontje van Albert geen andere mogelijkheid gezien en besloten dat hij het zo snel mogelijk

moest doen. En het was gelukt. Niet te geloven! Het euforisch gevoel op het moment dat hij de tas met geld in zijn schuurtje had gezet, was zo groot dat hij er gewoon een stijve van had gekregen. Onoverwinnelijk voelde hij zich.

Maar nu was de opwinding helemaal verdwenen.

Hij had donderdagavond, zodra hij binnen was, meteen het onbekende nummer gebeld. Iemand had geantwoord met: 'Ja?' Het was niet Albert.

'Waar is Albert?'

De andere persoon zei alleen:

'Heb je het geld?'

'Ik wil eerst weten waar Albert is', zei hij overmoedig.

'Zodra we het geld hebben, hoor je waar Albert is.'

Hij had geen keus. Hij vertelde dat het gelukt was, dat de sporttas in zijn schuurtje stond en had opgehangen. In het uur daarna keek hij continu uit het raam om te zien of er misschien een donkere auto zou stoppen, iemand die het geld kwam halen. En hij verwachtte een telefoontje van Albert, dat hij ongedeerd was, en hem zou bedanken voor zijn onverschrokken daad. Dat hij, Albert, nu voor altijd bij hem in het krijt zou staan. Of zoiets.

Maar hij hoorde niets. En er kwam niemand. Hij was vrijdag gewoon gaan werken en bij thuiskomst ontdekte hij dat de tas niet meer in het schuurtje stond. *Iemand haalt het geld op als jij op je werk bent.* Oké. Tot zover verliep het zoals afgesproken. Maar het was nu zaterdagavond en hij had nog steeds niks van Albert gehoord. Nul. Sinds gisteravond had hij Albert ontelbare keren gebeld, maar Albert was niet bereikbaar. Ook het onbekende nummer was niet bereikbaar. Werd hij belazerd? Hij had nooit moeten toestaan dat ze het geld kwamen halen terwijl hij niet thuis was.

Ongerust ijsbeerde hij door zijn woonkamer. Hij pakte zijn dienstwapen en liep ermee met grote passen door de kamer; het wapen gaf hem houvast, dat kon hij nu goed gebruiken.

Hij loerde naar buiten, maar de straat was uitgestorven. Hij overdacht of hij naar Antwerpen zou rijden om te zien of Albert ongedeerd was, maar hij kende het exacte woonadres van Albert niet eens. Hij wist alleen dat Albert in een appartement in het centrum woonde. Kansloos. Hij liet het pistool zakken. Het enige wat hij kon doen was afwachten. Hij borg het pistool weer op in de la. Waarschijnlijk kreeg hij dit weekend wel een berichtje, stelde hij zichzelf gerust.

Als het maar geen opgezet plan was vanuit de politie, dat er ineens een arrestatieteam voor zijn deur stond. Dat ze hadden ontdekt dat hij een half jaar lang Albert met zijn illegale casino had geholpen. Hij voelde zijn ademhaling weer versnellen. ‘Rustig blijven’, zei hij tegen zichzelf. Hij moest geen gekke dingen in zijn hoofd halen, maar erop vertrouwen dat het in orde kwam. Hij had gedaan wat van hem werd gevraagd.

Maar het zou verdomd prettig zijn als hij iets van Albert hoorde.

~

Het was middernacht. Het Klaverbos zag er donker en verlaten uit. Saar hield haar pas in en keek vertwijfeld. Het had net nog zo’n goed idee geleken om hierheen te gaan, een plekje waar ze niet gestoord zouden worden, maar de stilte en duisternis temden haar lef. Haar vriendje Bjorn merkte haar aarzeling op en pakte met een grijns haar hand.

‘Kom joh, jij durfde toch zo veel?’

Als boerendochter durfde ze ook veel, meer dan de meeste meiden. Lachend trok Bjorn haar mee en ze keek naar de spieren op zijn rug die zich onder zijn shirt aftekenden. Bjorn was knap. Niet netjes knap, zoals bijvoorbeeld Mark uit haar klas. Die had van die perfecte trekken en totaal geen last van acné, zijn haar zat altijd goed, je kent het wel. Nee, Bjorn was een beetje ruig. En juist dat trok haar zo aan. Zelf was ze verstandig, zeker, ze zou niet zo gauw in de problemen

komen, dat zat gewoon niet in haar. Maar haar vriendje mocht wel een beetje op het randje zijn. En dat was Bjorn van Breemen.

‘Misschien loopt er hier wel een gek met een hakbijl rond.’ Bjorn liet haar hand los en spiedde om zich heen. Ineens draaide hij zich om en kwam met zijn handen omhoog op haar af, zijn ogen sperden zich open en hij maakte een brullend geluid.

‘Bjorn, kappen!’ Ze moest lachen, maar voelde de spanning in haar lijf. Het was echt een beetje eng om ’s avonds laat in het bos te lopen. En officieel was het natuurlijk verboden. Maar deze overtreding leek haar vrij onschuldig; ze deden tenslotte niemand kwaad.

Het was voor november extreem zacht weer en ze had haar jack openhangen. Bjorn had haar hand weer vastgepakt en wreef met zijn duim over de binnenkant van haar pols. Het had ook wel iets romantisch, vond Saar, maar de kriebels in haar onderbuik schreef ze toch vooral toe aan de spanning door de - op dit tijdstip - mysterieuze omgeving.

Bjorn had daar geen last van. Hij was superrelaxed. Waarschijnlijk had de xtc daar ook mee te maken. Hij had eerder op de avond nog een pilletje genomen. Saar niet. Ze had nog nooit drugs gebruikt, en was dat ook niet van plan.

Bjorn stond stil en liet haar hand weer los. In het schijnsel van de maan zag ze hem ineens serieus kijken. Hij pakte haar vast bij haar middel en draaide haar om zodat ze met haar rug tegen een dikke boomstam kwam te staan.

‘Je bent zo mooi, Saar’, mompelde hij en zijn ogen gleden over haar gezicht. Hij boog zich voorover en ze voelde zijn natte kus op haar lippen. Ze ging erin mee en voelde het laatste beetje angst wegglijden. Hij pakte haar billen, gehuld in een strakke jeans en hij ademde zwaar terwijl zijn handen omhoog gleden en onder haar trui verdwenen. De boom schuurde tegen haar rug terwijl Bjorn haar beha losmaakte. Ze liet zich door hem aanraken en zuchtte toen hij zijn hoofd boog, haar trui omhoog schoof en haar tepel kuste. De